

Jestliže tedy žal. úřad, vyřizuje odvolání st-lovo, viděl v nedostatku vlastnoručního podpisu st-le na kongruové příznávce datované dnem 30. listopadu 1930 vadu materiální a nikoli jen vadu formální, vyložil si ustanovení § 85 cit. vlád. nař. mylně. Veden tímto mylným právním názorem přihlédl jen k příznávce st-le z 28. dubna 1931, ponechav příznávku datovanou dnem 30. listopadu 1930 beze všeho zřetele. Tento nedostatek zakládá podstatnou vadu řízení. Poněvadž však vada ta zaviniěna byla nesprávným právním názorem žal. úřadu, bylo nařikané rozhodnutí zrušiti dle § 7 zákona o ss.

Č. 12.717.

Policejní věci. — Pojišťovací právo: I. Podle pol. tr. řádu č. 65.000/1909 (R. T. 136/1909) může odvolací stolice podřaditi skutkovou podstatu trestného činu jiné trestní normě, než jak učinila první stolice, pokud se tím právní situace obviněného nezhoršuje. — **II.** Opomine-li úřad slyšeti navrženého svědka v řízení podle cit. pol. tr. řádu, není tím způsobena podstatná vada řízení, když provedené důkazy stačily úřadu k bezpečnému zjištění skutkové podstaty, zvláště když obviněný v řízení neoznačil přesně okolnosti, o nichž onoho svědka vede.

(Nález z 11. ledna 1937 č. 13.319/36.)

V ě c: Ing. Jan K. v Bratislavě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 10. března 1934 o přestupku úrazového zákona.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Okr. úřad v Krupině jako policejní trestní soud uznal st-le rozsudkem ze 17. listopadu 1932 vinným přestupkem § 260 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb., který spáchal tím, že nepřihlásil úraz Šimona K. z Litavy, který se stal 25. května 1924, ve lhůtě 24 hodin, jak stanoveno § 84 zák. čl. XIX:1907, a odsoudil jej k peněžité pokutě 100 Kč, v případě nedobytnosti k pětidennímu uzamčení a k náhradě nákladů řízení.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zem. úřad v Bratislavě odvolání Jana K. a potvrdil rozsudek okr. úřadu s opravou, že spáchaný čin je správně přestupkem § 190 lit. d) zák. čl. XIX:1907. V důvodech se praví: Poukázku k lékaři pro pojištěnce Šimona K. vydal 25. května 1932 plnomocník obviněného, lékař na ní potvrdil, že jmenovaný pojištěnec se hlásil k léčení 25. května 1932 s nemocí vzniklou z úrazu na oku (zánět rohovky po úrazu). Dne 14. července 1933 polic. trestním soudem vyslechnutí svědkové Mikuláš K. a Koloman K. udali, že 25. května 1932 tloukli jako zaměstnanci obviněného společně s poraněným Šimonem K. kámen a tehdy odražený kámen udeřil Šimona K. do oka a jmenovaný hned šel hlásiti úraz do kanceláře. Zmíněnou poukázkou k lékaři a výpovědi uvedených dvou svědků je dostatečně prokázáno, že úraz Šimona K. se přihodil 25. května 1932 při práci u obviněného a že téhož dne se plnomocník obviněného zaměstnavatele, který vydal poukázku k lékaři, o úrazu dověděl. Je totiž nesporné, že plnomocník obviněného, když se

Šimon K. hlásil o poukázku k lékaři, musil poznati, že jde o úraz, neboť úraz na oku musil zpozorovati při sebe povrchnějším pohledu na zraněného. Byl tedy plnomocník obviněného, když se takto o úrazu dověděl, povinen hlásiti jej během 24 hodin (§ 84 odst. 1 zák. čl. XIX:1907), to však učiniti opominul. Poněvadž podle 2. odst. cit. § 84 je zaměstnavatel, opomine-li jeho plnomocník úraz hlásiti, za toto opominutí zodpověden, musil býti Ing. Jan K. jako zaměstnavatel Šimona K. uznán vinným přestupkem § 190 lit. d) zák. čl. XIX:1907.

Na toto rozhodnutí si stěžuje u tohoto soudu Ing. Jan K. a navrhuje jeho zrušení pro nezákonnost a vadnost řízení.

Stížnost předem namítá, že žal. úřad překročil meze své kompetence a změnil kvalifikaci přestupku tím, že potvrdil rozsudek okr. úřadu, současně však jej změnil v tom, že st-le odsoudil pro přestupek § 190 lit. d) zák. čl. XIX:1907; nelze prý současně rozsudek okr. úřadu potvrditi a při tom odsouditi st-le pro přestupek úplně jiný. Námitku tu nemohl nss uznati za důvodnou, ježto v trestním řízení policejním může odvolací stolice subsumovati skutkovou podstatu trestného činu pod jinou trestní normu, než učinila stolice prvá, pokud ovšem tímto postupem nerozhodla in peius odvolavšího se obviněného (srov. § 178 č. 6 a § 204 pol. tr. řádu č. 65.000/1909, dále nález Boh. A 10.064/32). Že by subsumpcí skutkové podstaty pod jinou normu byla v daném případě právní situace obviněného zhoršena, stížnost netvrdí a nss neshledal. Ježto pak zem. úřad jako úřad odvolací setrval na skutkové podstatě, ze které vyšel rozsudek I. stolice, a neprovedl ani změnu trestu, nepochybil, když po opravě zákonné subsumpce činu vyslovil, že rozsudek I. stolice potvrzuje.

Vadu řízení spatřuje stížnost v tom, že žal. úřad neprovedl důkazů st-lem nabízených, maje prý pravděpodobně za důležitější svědectví příbuzných Šimona K. (Mikuláše a Kolomana K.) nežli všechny st-lovy řádně vedené záznamy a výpovědi jeho polírů, účetních a inženýrů. Ani tato námitka není důvodná.

V řízení před I. stolicí st-l jedině tvrdil, že Šimon K. v jeho podniku úraz neutrpěl a že dozorce J., jemuž prý Šimon K. svůj úraz hlásil, nikdy nezaměstnával, nenabídl však důkazů; v odvolání z rozsudku I. stolice vyslovil pouze pochybnost o tom, že Šimon K. v jeho podniku úraz utrpěl, dále opakoval tvrzení, že dozorce J. nikdy nezaměstnával, dodal, že Šimon K. ve skutečnosti nehlásil úraz ani v jeho kanceláři, ani žádnému z úředníků na stavbě, ani st-lovu zástupci v Bzovíku Ing. Ivanu T., ani žádnému dozorci, takže st-l nemohl úraz hlásiti, a vedl důkaz o tom, že jeho odsouzení se stalo na základě skutkové podstaty nesprávné, svědkem Ing. Ivanem T. Jiných důkazů nenabízel, vytýká tedy bezdůvodně, že žal. úřad neprovedl důkazů navržených záznamy a výpověďmi jeho polírů, účetních a inženýrů. V tom, že žal. úřad neslyšel navrženého svědka Ivana T., nelze spatřovati podstatnou vadu řízení, když žal. úřadu, jemuž přísluší volné hodnocení provedeného šetření, stačily provedené důkazy k bezpečnému zjištění skutkové podstaty, zvláště když st-l ani v řízení neuvedl určitých konkrétních okolností, o nichž svědka vede, a ani stížnost neuvádí zvláštních skutečností,

o kterých průvod proveden nebyl. Pokud stížnost uvádí, že žal. úřad mohl pravdu zjistiti velmi jednoduchým způsobem, kdyby byl nařídil výslech fingovaného zaměstnance J. a tak zjistil, že neexistuje osoba, které Šimon K. prý úraz hlásil, tu stížnost přehlíží, že podle spisů již okr. úřad se pokusil o výslech tohoto J., obvodní notář v Bzovíku však podle hlášení z 12. listopadu 1932 předvolání vrátil se zprávou, že J. už dávno z práce u st-logy firmy vystoupil a vzdálil se na neznámé místo.

Proti skutkové podstatě nař. rozhodnutí směřuje jediné námitka stížnosti, že rozsudek zem. úřadu je nezákonný i z toho důvodu, že spočívá na fingovaném skutkovém základě. Okolnost, že Šimon K., který vystoupil z práce u st-le 25. května 1932, 26. května 1932 si přišel do kanceláře pro poukázku k lékaři, prý nikterak neznamená, že by byl úraz hlásil, když ve skutečnosti žádného úrazu nehlásil a také na něm stop úrazu nebylo viděti. Nss ani této námitce nemohl přisvědčiti. Uvážil-li se, že Šimon K. již při svém prvním výslechu 20. září 1932 jako svědek seznal, že úraz hlásil v kanceláři, kde byly přítomny dvě osoby, z nichž jedna nařídila druhé mladší, aby jemu vydala poukázku k lékaři, na výpovědi té při opětném výslechu 17. listopadu 1932 setrval, že tato výpověď byla podepřena svědeckým seznáním Mikuláše K. a Kolomana K., kteří jako spolupracovníci Šimona K. potvrdili, že utrpěl úraz při práci v podniku st-lově a šel hlásiti úraz do kanceláře, a přihlédně-li se dále k nesporné skutečnosti, že v kanceláři st-lově byla Šimonu K. vydána poukázka k lékaři, mohl žal. úřad právem vzítí za prokázáno, že Šimon K. úraz v kanceláři st-lově hlásil, obzvláště když st-l během řízení se nepokusil dotýcnými zaměstnanci kanceláře, s nimiž Šimon K. o vydání poukázky jednal, prokázati opak.

Č. 12.718.

Řízení správní. — Policejní věci. — Pojišťovací právo: * Policejní trestní soud, rozhoduje o přestupku podle § 260 zákona č. 221/1924 Sb., jest oprávněn řešiti si otázku pojistné povinnosti prejudiciálně.

(Nález z 11. ledna 1937 č. 10.020/37.)

V ě c: Ing. Koloman B. v Berehově proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 25. dubna 1933 o přestupku zákona č. 221/1924 Sb.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: St-l byl rozsudkem policejního komisařství v Berehově ze 7. července 1929 uznán vinným přestupkem § 260 lit. a) zákona č. 221/1924 Sb., jehož se dopustil tím, že 25. července 1928 zaměstnával na své vinici v Berehově několik dělníků, aniž je přihlásil u okr. nem. pojišťovny tamtéž k pojištění, a odsouzen podle § 262 cit. zákona k peněžitě pokutě 200 Kč, v případě nedobytnosti k uzamčení na 10 dnů. — — —